

ת"ד 5446/01/20 - מדינת ישראל נגד שלי שיר שריקי

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5446-01-20 מדינת ישראל נ' שריקי
בפני כבוד השופט אלעד שור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלי שיר שריקי

הנאשמים

הכרעת דין

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה סטייה מנתיב נסיעה בניגוד לתקנה 41 לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961, נהיגה בחוסר זהירות עבירה לפי תקנה 21 ג' לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961 והתנהגות הגורמת נזק עבירה לי תקנה 21 (ב) (2) לתקנות התעבורה התשכ"א - 1961.
2. לפי עובדות כתב האישום הנאשמת נהגה את רכבה בחולון ברחוב שנקר, מכיוון צפון לדרום, מדובר ברחוב חד סטרי בו חונים רכבים משני צדי הכביש, בו בעת נהג רוכב הקטנוע המעורב מאחורי רכבה של הנאשמת ומימינה, או אז, סטתה הנאשמת ימינה בחוסר זהירות מבלי שנתנה תשומת לב למתרחש מימינה ומאחוריה, חסמה את דרכו של רוכב הקטנוע וגרמה לתאונה בה נפגע רוכב הקטנוע ונגרמו נזקים לרכבים.
3. הנאשמת כפרה באשמה באמצעות באת כוחה והראיות בתיק נשמעו.
4. מטעם המאשימה העידו הנפגע, רוכב הקטנוע מר אמיר אשר, גובה הודעת הנאשמת בתיק עת/2 הבוחן יהודה נחמיאס והבוחן אשר בחן את התאונה רס"ר יוסי ג'רופי עת/3. כן הוגשו מסמכים רפואיים ת/1 שרטוט של הנהג המעורב ת/2, הודעת הנאשמת ת/3, תרשים הבוחן ת/4, תע"צ ת/5 לוח תצלומים ת/6 סקיצה ת/7 דו"ח ביקור במקום ת/8.
5. מטעם ההגנה העידה הנאשמת והוגשה הודעתו של הנהג המעורב אשר בטעות סומנה גם היא ת/7.
6. הצדדים סיכמו, לטענת המאשימה לנאשמת היה שדה ראייה כזה המאפשר לה להבחין ברוכב הקטנוע ולו הייתה

נוקטת בזהירות טרם סטייתה ימינה יכולה הייתה למנוע את התאונה, לטענת המאשימה, פעם ראשונה בה הנאשמת ציינה כי הביטה במראות טרם סטייתה ימינה הייתה בבית המשפט ומכאן כי מדובר בעדות כבושה, עדותה נסתרה ויש לקבוע כי התנהגותה היא הגורם לתאונה.

7. ההגנה טענה כי מדובר בעדות מול עדות בקשר למיקום רוכב הקטנוע שכן הבוחן ציין כי מסקנותיו מבוססת על העדויות, ההגנה ביקשה לקבוע כי רוכב הקטנוע עקף את הנאשמת מצד ימין ובכך גרם לסיכון אשר הביא לקרות התאונה, לטענת ההגנה הנאשמת החלה פונה ימינה על מנת להיכנס לחניה עוד טרם רוכב הקטנוע החל בעקיפתה ולכן לא היה בידה למנוע את התאונה, ההגנה צרפה פסיקה של מקרים דומים בהם מצאו המותבים השונים לזכות נאשמים וביקשה לסמוך על פסקי דין אלו ולזכות את הנאשמת.

8. לאחר שמיעת הראיות, מצאתי כי אינני מקבל את גרסת המעורב לפיה הוא היה לפני הנאשמת ולא עקף את רכבה מימין, גם המאשימה בכתב האישום טענה כי הרוכב המעורב היה מאחורי הנאשמת ומימינה ולא מלפנים ובמרכז הנתב כפי שהעיד המעורב. המעורב לא זוכר שהבחין ברכב הנאשמת (עמ' 3 ש' 25) (עמ' 4 ש' 1,2), משנשאל לגבי האמור בכתב האישום לפיו היה מאחורי הנאשמת ומימינה השיב **"אם זה היה כך הייתי רואה אותה"** (עמ' 4 ש' 9).

9. עת/3 הבוחן העיד כי למסקנותיו הגיע על בסיס העדויות (עמ' 9 ש' 22). הבוחן העיד כי יכול להיות שהרוכב הגיע מאחוריה (הנאשמת) (עמ' 11 ש' 8).

הנאשמת מצידה העידה כי לא היה קטנוע מלפניה או בצידה ורק לאחר שפנתה ימינה חשה במכה (עמ' 12 ש' 1), בית המשפט מצא להאמין לנאשמת בנקודה זו.

10. לאור האמור הריני לקבוע כי רוכב הקטנוע המעורב רכב כאמור בכתב האישום מאחורי הנאשמת ומימינה כאמור בכתב האישום, עוד אני קובע כי המעורב עקף את רכב הנאשמת מצד ימין.

11. על אף קביעה זו, מצאתי כי על הנאשמת חלה חובת זהירות שכן רכב הסוטה מנתיב נסיעתו חייב לתת דעתו לכל המתרחש בסביבתו ועליו להביא בחשבון אף התנהגות רשלנית של עובר דרך אחר, במקרה זה עסקין ברוכב הקטנוע אך באותה המידה יכול היה זה להיות הולך רגל, רוכב אופניים או קורקינט חשמלי.

12. בהודעתה של הנאשמת תחת אזהרה, ת/3 עולה כי הנאשמת לא הביטה במראות טרם פנייתה, ראה הודעתה הפתוחה שורות 2-5 וכן את תשובתה לשאלתו של החוקר בשורה 25.

13. בעדותה בבית המשפט העידה הנאשמת שהביטה במראה והסיבה בעטיה לא ציינה זאת בהודעתה תחת אזהרה היא משום שהייתה לחוצה עקב התנהלות החוקר (ראה עמ' 12 ש' 22-24), מצופה היה מהנאשמת כי משהוטח בה כי לא הביטה במראות, ועל אף היותה לחוצה ממעמד החקירה, תסתור טענה זו ולו במשפט.

14. זאת ועוד, בעדותה בבית המשפט חזרה הנאשמת מספר פעמים כי כשנכנסה לרחוב הרחוב היה פנוי "וואף אחד לא נכנס איתי לרחוב" (עמ' 11 ש' 25) וגם (בעמ' 11 ש' 28) וגם בחקירה הנגדית (בעמ' עמ' 13 ש' 10).

15. למעשה לטענת הנאשמת עת נכנסה לרחוב לא נכנס עמה אף אחד ומאחר ועברה מרחק קצר עד שמצאה את החניה נראה כי סמכה על זיכרונה ולא ווידאה כי לאחר פנייתה אל הרחוב לא נכנס עובר דרך נוסף לאותו הרחוב, מכאן יוצא כי הנאשמת פנתה ימינה לחניה ללא שהביאה בחשבון אפשרות שעובר דרך עלול להפתיע אותה מימין.

16. אומנם קבעתי כי רוכב הקטנוע התרשל ואף פעל בניגוד לתקנה 47 (א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, שעניינה איסור עקיפה מימין, להלן ציטוטה:

**"(א) נוהג רכב לא יעקוף בכביש רכב אחר, בין שהוא באותו נתיב-
נסיעה ובין אם לאו, אלא מצדו השמאלי."**

אך, כאמור, אין ברשלנותו כדי לנתק קשר סיבתי עם חוסר הזהירות מצידה של הנאשמת.

17. בהערת אגב יש לציין כי תמוה בעיני בית המשפט כי הבוחן אשר בחן את התיק עת/3 סבור כי עקיפה מימין איננה עבירה אלא עקיפה משמאל ראה עדותו בעמ' 10 ש' 14, וגם שנשאל שוב מהטעם שאולי טעה חזר על הדברים בשורה 18.

18. ויובהר, עקיפה מימין איננה מותרת, גם לא בכביש חד סטרי וגם לא על גבי אותו הנתיב כאמור בתקנה 47 (א) המצוטטת לעיל אלא בסייגים הקבועים בסעיפים קטנים (ב) ו(ג) של אותה התקנה ראה ציטוטם:

"(ב) מותר לנוהג רכב לעקוף רכב אחר מצדו הימני במקרים אלה:

תק' (מס')

- (1) נוהג הרכב האחר נמצא בנתיב לפניה שמאלה בלבד או מתכוון לפנות שמאלה ואותה על כך;
(2) בפניה שמאלה אל כביש חד-סטרי או אל כביש שיש בו שני נתיבים או יותר בכל כיוון נסיעה ועד שנוהג הרכב האחר השלים את פנייתו לתוך הנתיב השמאלי;

(3) נוהג הרכב נוסע בנתיב שיועד לתחבורה ציבורית;

(4) נוהג הרכב נוסע בנתיב המיועד לפניה ימינה בלבד.

תק' (מס')

(ג) בלי לפגוע בהוראות תקנת משנה (א) ותקנה 35, בכביש חד-סטרי שיש בו שני נתיבים או יותר באותו כיוון נסיעה, אשר מחמת צפיפות התנועה נעים בו כלי רכב בטורים בכל נתיב, לא יראו כעקיפה את תנועתם של כלי רכב הנעים בנתיב אחד והנוסעים במהירות העולה על המהירות שבה נוסעים כלי הרכב שבנתיב האחר, ובלבד שהדבר לא יגרום הפרעה או סיכון לתנועה."

עמוד 3

19. וכאמור בענייננו הנסיבות לא אפשרו עקיפה מימין לפי הסייגים הקבועים בתקנה.

20. לאור כל האמור הנני קובע כי רוכב הקטנוע המעורב נהג ברשלנות עת עקף את רכב הנאשמת מימין, ואולם אין בכך כדי לפטור את הנאשמת מאחריות שכן היה עליה להפגין זהירות רבה יותר טרם פנייתה ימינה לתוך החניה.

21. לפיכך, מצאתי להרשיע את הנאשמת במיוחס לה בעובדות כתב האישום.

ניתנה היום, א' אדר א' תשפ"ב, 02 פברואר 2022, במעמד הצדדים